

"Billigare än Thailand"

[singlepic id=486 w=583 h=387 float=left]

[nggallery id=157]

När mörkret sänker sig över Filippinerna vaknar landets svar på bibelns Gomorra. Angeles City. Från de större hotellen går skyttelbussar dit. En turistdestination med bara en attraktion.

Text: Martin Schibbye | Bild: Jonas Gratzner | [Prenumerera](#) | Artikel i [SocialPolitik nr 1 2010](#)

– Vad kostar ett barn?

Frågan är inte filosofisk i Angels City. Det osynkade bastrummedunket från sexklubbarna nästan dränker samtalet. På gatan står den 18-årige barnpornografi-, cigarett- och Viagra-försäljaren Robert och suger på svaret.

– Vänta här, jag är strax tillbaka, säger han och går undan för att ringa.

Efter ett mobilsamtal och två minuters väntan hoppar Marylyn med polkagrisrandigt linne och vita sandaler ut ur en cykeltaxi.

– Är hon verkligen 16 år?

– Tror ni mig inte så kolla hennes tänder, säger Robert och tar med ena handen ett tag om Marylyns underkäke.

Emmanuel tittar självsäkert på de vita tandraderna medan Marylyn demonstrativt sätter armarna i sidan. Trots att Emmanuel är född och uppvuxen på Filippinerna har han inga problem med att spela utländsk sexturist. Som för så många andra i hans ålder är fadern en okänd soldat i den amerikanska flottan.

Medan tandkontrollen pågår frågar han Marylyn "Varifrån kommer du?" För att undersöka om hon är hitförd från andra provinser. "Vad kostar det?" För att etablera att det rör sig om köp av sex. Samt "Hur gammal är du?" För att undersöka om hon är minderårig.

Emmanuel arbetar för den filippinska hjälporganisationen Preda och går från bar till bar. Sexhandeln ses nämligen inte som en naturlig del av det filippinska samhället. Det finns motstånd, det finns socialt arbete, det finns lagar och det finns de som försöker följa dem. Men det finns också länder som exporterar köpare. I en ständig ström.

– 200 kronor, då får ni ha henne hela natten. Jag vet ett hotell som är säkert, säger Robert.

– Be henne vara redo klockan tolv imorgon kväll, jag ringer då och säger var vi ska ses, svarar Emmanuel.

Ingen vet riktigt när det började. Här i provinsen Pampanga i norra Filippinerna låg under årtionden USA:s största flottbas och soldaterna gödde regionens sexindustri. Efter nedläggningen av basen 1992 har en ny generation gästarbetare och manliga sexturister tagit över. Bland sexbarer med namn som Brown sugar, Dollhouse och Coyote Ugly arbetar 15 000 personer, mestadels kvinnor. I stadsdelen Balibago finns inte mindre än 133 sexbarer registrerade.

– Kom in hit, happy hour!

Utanför baren Carousel börjar inkastarna bli fysiska. Klasar av tjejer hänger i Emmamuels armar. Till slut ger han upp och går in, förbi skylten som upplyser besökare om att kvinnor endast är välkomna i sällskap och att inga skjutvapen får tas med.

– Sätt dig här, säger Sunshine och ler brett när Emmanuel lyder hennes uppmaning. Runt halsen har hon en nummerbricka.

På golvet inne på bordellen råder en strikt hierarki. På en snurrande karusell står ett femtiotal halvnakna tjejer med nummerbrickor och dansar. När köparen valt en tjej betalar han och tar henne med sig till något hotell.

De bästa borden närmast karusellen, kontrolleras av dem som varit här längst. För varje drink som beställs får tjejerna en viss procent. På bordet står en hink med numrerade pingisbollar med skylten: "Have fun! Throw a ball, the girls will be happy".

I högtalarna pumpas Ramsteins Du Hast ut i högtalarna.

– Du har en så vacker näsa, säger Sunshine och lägger armen runt Emmanuel.

Sunshine kan säga jag älskar dig på alla de större språken. Lönen är låg men okej, säger hon. Helst skulle hon vilja studera men saknar pengar till det. Drömmen är att jobba utomlands. Men inte Mellanöstern, där är risken för övergrepp stor, men Japan ska vara bra, tror hon.

Flickorna är unga, köparna gamla. Barerna i Angeles City är välfyllda av åldrande män som lever gott på sina pensioner från väst. Australien, USA, Europa. Många gör som två pensionärer från Kanada, som tack vare Filippinernas generösa visumregler har bosatt sig i landet, där "allt finns"; sol och värme, paradisstränder, billig mat och boende. Och sex. Med barn och unga – allt enligt preferens. Bordellerna i Angeles City är ökända för att erbjuda sex med barn.

Men köparna är också ofta gästarbetare från Korea och Japan. Och det finns många sexturister som uppfattar sig som "normala", men som ändå utnyttjar minderåriga. Vi möter några svenskar i trettioårsåldern. På frågan varför de kom till Angeles City sveper de med handen mot karusellen.

– Se dig omkring! Det är dessutom billigare här än i Thailand.

– En drink till? Bordellmamman har upptäckt oss och presenterar sig med en kindpuss. Sedan bjuder hon på en runda innan hon förklarar att nummersystemet gör att om man inte är nöjd med den tjej man köpt kan man klaga.

– Orgasmgaranti?

– Haha, ja så skulle man kunna kalla det. Men det vanligaste klagomålet är att tjejen inte ställt upp på allt. Men det kan också vara så att de fått någon könssjukdom och då är det bra att det finns kvitto.

De största barerna har uppemot 350 tjejer. Carousell har 110 strippdansöser och 40 servitriser, alla är till salu. Två gånger i veckan är det läkarundersökning för att upptäcka könssjukdomar.

Lokalen rymmer 100 sexköpare. Priset för att ta med sig en människa, eller "Early work release" som det heter är 200 kronor.

– Kommer polisen hit är det för att ta en öl. Vi har tillstånd, säger bordellmamman och nickar åt baren där det hänger ett inramat intyg från borgmästaren.

– Det sker regelbundna inspektioner, alla är över 18 och är här frivilligt, säger hon.

– **Aaahhh!**

– Primalterapi, berättar missionären Shay Cullen. Vi har ett rum, där får de skrika av sig sin ångest. Vadderat för att ljudisolera men också för att de inte ska skada sig.

– Emotional Release Therapy, förklarar han, går ut på att barnen i minnet återvänder till de platser där övergrepen skedde för att leva ut de känslor det väcker och bearbeta sin ångest.

Shay Cullen är en katolsk präst, som för snart 40 år sen tröttnade på att erbjuda sista smörjelsen till de mördade och be för de utsatta. Han startade i stället Preda Center, högt beläget ovanför den nedlagda militärbasen i Olongapo.

Det var Predas kampanj som på 1980- och 90-talen fick den amerikanska militärbasen att slå igen och till slut lämna regionen. Men turisterna ersatte soldaterna och sexindustrin levde vidare. När amerikanerna lämnade Olongapo 1992, bedömde forskare vid Preda att det fanns 16 000 kvinnor och barn i prostitution i Olongapo och lika många i närliggande Angeles City. Av dessa var ungefär en sjättedel minderåriga. I dag uppskattas antalet till ungefär detsamma.

Det är hit till Preda Center de minderåriga kommer när de räddats från bordellerna. Även så unga som tioåringar har kommit hit från Angeles City. Här försöker man rehabilitera barn och unga som våldtagits dagligen under flera år.

Vid vårt besök finns 57 barn på Preda. De går i skola och tränas i praktiska färdigheter.

– Alla har sitt eget sätt att gå vidare. Vi kan erbjuda en ny

start, säger Shay Cullen.

– Den första tiden är svårast, de är vana vid att ha pengar och dricka alkohol. Det handlar om att bryta ett mönster, men vi har inga stängsel runt centret. Vill de rymma är det fritt fram.

– Men de kommer alltid tillbaka.

Inne på Predas kontor förbereder Emmanuel kvällens räddningsaktion tillsammans med kollegan Bert. Väggarna är täckta med grå plåtlådor med tusentals mappar över dömda pedofiler, pågående rättsfall och vittnesprotokoll. Här finns 37 år av dokumenterat socialt arbete. Preda bildades som ett projekt ägnat åt att rädda gatubarn och narkomaner undan de dödspatruller som – liksom i Brasilien och på andra ställen – försökte mörda dem som ett varnande exempel för andra. På Preda fick de en fristad, terapi, upprättelse och utbildning. Men det dröjde inte länge förrän man började ta sig an sexuellt utnyttjade och prostituerade barn. I dag är det en hjälporganisation med ett sjuttiototal anställda. Flera av dem före detta barflickor.

– Det viktigaste, förklarar Bert, är att kartlägga hallicken Robert. Jobbar han ensam? Var i Manilla köper han sin barnporr? Av vem? Är han del i ett nätverk?

Planen är att flickan ska erbjudas utbildning i organisationens regi och hallicken ska lämnas till polisen.

– Får vi inte tag på hallicken kommer vi ändå att försöka ta hand om flickan genom att köpa loss henne, säger Bert.

– Hoppa in i bilen så kör vi.

Färden från Olangapo till Angeles City sker under tystnad.

Regnet smattrar mot bilrutan. I hamnen där militärbasen låg, byggs nu världens femte största containerskepp av koreanska gästarbetare. Det är bara en sak kvar att lösa innan tillslaget. De vill inte själva bli gripna som pedofiler. Men den lokala polisen kan inte underrättas. Det första stoppet blir därför vid den regionala polisens högkvarter.

Yrvaken, med sömn i håret låser den kvinnliga polischefen

Nilda Agnes upp dörren.

– Hade ni kommit dagtid hade jag haft på mig uniform och pistol, men jag förstår situationen. Slå er ner, säger hon och förklarar att hon inte hade öppnat för någon annan än socialarbetare från Preda vid den här tiden.

– Det är bra att ni kom till mig. Det kan börja ringa varningsklockor om de vet att ni förbereder ett tillslag, säger hon och leder oss in på det klaustrofobiska kontoret.

Väggarna är täckta av planscher på barn, med pilar och namn på kroppsdelar. Hyllorna är fulla med dockor i olika storlekar. Det är här barn förhörs om övergrepp de utsatts för. Hjälpmedlen är till för att med lekens hjälp kunna fortsätta berätta vad som skett när orden tar slut.

Barägare som anställer minderåriga kan åtalas för en rad brott i den filippinska barnskyddslagen. Men när det väl händer tar det oftast lång tid.

– Allt saknas på Filippinerna, det finns för få åklagare vilket gör att även om vi har vattentäta åtal så tar det tio år att få någon fälld. Därför är frivilligorganisationerna viktiga när det gäller att få in tips och att samla bevis, säger Nilda Agnes.

Hon är den enda polisen som har utbildning i frågor som rör trafficking och människohandel i ett område med totalt cirka 187 000 invånare. Nyligen fick hon pris för att hennes enhet var bästa på att hantera brott mot barn och kvinnor.

– Det säger något om hur det ser ut i det övriga landet, säger hon ironiskt.

I våras sattes Filippinerna upp på det amerikanska utrikesdepartementets lista över länder som inte ens lever upp till minimikraven när det gäller att stävja människohandel. Men bilden är inte nattsvart.

– På senare år har vi sett ett ökat intresse från andra länder att på plats samarbeta för att upprätthålla lagarna, berättar Nilda Agnes.

Amerikanska FBI har de senaste veckorna arbetat tillsammans

med hennes polisenhet för att utreda amerikanska pedofiler. Om en vecka reser hon själv till Kalifornien för att vittna i en rättegång.

– Människohandeln är en megaindustri här på Filippinerna. Det är starka krafter vi slåss mot, vi behöver all hjälp vi kan få, säger hon och lyckönskar socialarbetarna i kvällens räddningsaktion.

In i bilen igen. En kvart från Angeles City ringer Bert upp hallicken och stämmer träff utanför McDonalds.

I en stad där det mesta handlar om sexhandel är till och med McDonaldspersonalen hårt ansatt. Tjejen bakom kassan avböjer förslag om sexköp och försöker artigt ta emot de två amerikanernas beställning.

Efter ett par minuter kommer Marylyn tillsammans med sin syster och en vän. De önskar sig alla glass. Hallicken får vänta utanför. Marylyn börjar berätta.

– När mina föräldrar skilde sig flyttade mamma från Visayas till Angeles City för att arbeta som prostituerad och tog mig med.

Den då trettonåriga Marylyn arbetade med ett falskt födelseintyg på en bar och såldes som "cherry girl", det vill säga som oskuld.

– Att köpa mig kostade 500 kronor, berättar hon.

Men efter en räd från myndigheterna sparkades hon ut och "frilansar" nu tillsammans med sin hallick, Robert. Hon skrattar när hon får höra om den svenska sexköpslagen.

– Det skulle aldrig fungera här.

Hennes favoritartist är Celine Dion och hennes dröm är att bli doktor eller sångerska.

– Om en månad kommer en 76-årig man från USA och tar mig med till Kalifornien, det har han lovat i chatten på internet.

Medan Marylyn berättar sin historia för Emanuel förhör Bert hallicken utanför McDonalds. Trots att de nu har en chans att köpa loss Marylyn och ta henne till Preda utväxlar de en blick genom fönsterglasat och väljer att avvakta.

– Vi måste samla in mer bevis och undersöka Marylyns familjeförhållanden innan vi slår till, säger Robert i bilen på väg tillbaka till Olangapo.

– Det är inte alltid bäst att storma in, vi måste först samla in mer fakta om hennes livssituation och sedan i samarbete agera tillsammans med polis och sociala myndigheter, säger Bert.

Efter många år i antislaveribranschen vet de när tillfället är det rätta. Den här kvällen lämnas Marylyn med en 50-kronorssedel och ett löfte om att bli friköpt.

`martin.schibbye[at]gmail.com`

Martin Schibbye